

PARROQUIES@ARENYS

Sant Martí d'Arenys de Munt i Santa Maria d'Arenys de Mar (Bisbat de Girona)

2 MAIG 2020 - DISSABTE III DE PASQUA / A - NÚM. 40

LECTURES DEL DIA

· Lectura primera
Ac 9, 31-42

L'Església s'anava edificant,
confortada per l'Esperit Sant

· Salm responsorial
SI 115

R. Com podria retornar al
Senyor tot el bé que m'ha fet?

· Vers abans de l'evangeli
Jn 6, 63-68

Les vostres paraules, Senyor,
són esperit i són vida, vós
teniu paraules de vida eterna

· Evangeli
Jn 6, 60-69

I nosaltres hem cregut i sabem
que sou el Sant de Déu

SANTORAL

Mare de Déu d'Araceli
Santa Zoa
Sant Atanasi
Sant Segon

INTENCIONS DE MISSA

- Difunts:

Carme i Pepita Tàpias Xamaní

- Agraïment:

Pels Equips d'Emergències
i pels de Protecció Civil

UNES PARAULES

Benvolguts i benvolgudes, avui i demà celebrem la jornada mundial de pregària per a les vocacions, amb el lema «Jesús viu i et vol viu». Un lema ben bonic que resumeix el que volem transmetre als joves d'avui. Crist no és un personatge del passat, un ésser allunyat en el temps i en l'espai, sinó que Jesús és real, actual i et qüestiona, perquè està viu! I això ho hem d'entendre d'una vegada per sempre. No estem sols en aquest món. No només perquè tenim un munt de persones que ens estimen, sinó perquè sabem que tenim a Déu a prop que t'estima a tu, en concret, tal com ets, amb les teves limitacions i projectes. I això és el que creiem. Creiem que Déu, mogut per aquest amor, va enviar el seu fill, Jesús, que va donar la vida per tu, per donar-te vida. I t'envia la força de l'Esperit. És així de senzill. Així de fascinant. Aleshores, perquè ens costa tant de creure? ¿Perquè ens costa tant d'acceptar que nosaltres no som el fi últim de res, sinó que estem acompanyats per un Déu que és un pare bo? I ja ho sé que trobaríem mil i una raons per no creure, però perquè no en provem de trobar alguna per creure? I per això pregarem aquest cap de setmana. En primer lloc perquè es desvetlli en els cors dels joves i de tots els qui conviuen amb nosaltres la vocació cristiana, de descoberta de Jesús. I en segon lloc, perquè es converteixin en testimonis de Crist, perquè el Senyor continua cridant a joves concrets per a una vocació, per a continuar la seva missió. Els qui heu respost amb il·lusió a aquesta crida, sabeu bé de què us parlo. Aleshores, perquè no ho contagiem als altres? Aprofitem d'aquesta jornada de pregària per a les vocacions per a prendre consciència que el Senyor continua necessitant l'oferiment generós i alegre de persones que estan a l'Àfrica per preguntar-los sobre el coronavirus. «No us fa por, amb el sistema sanitari que teniu?», els vaig dir. I em van respondre: «Estem on hem d'estar». I tant, que sí. Això és la vocació. Que cada un de nosaltres, també, pugui dir amb el cor a la mà: «Estic on havia d'estar. Estic on Déu em va demanar d'estar».

Mn. Joan Soler i Ribas

L'EVANGELI (Jn 6, 60-69)

En aquell temps, molts que fins aleshores havien seguit Jesús digueren: «Aquest llenguatge és molt difícil! Qui és capaç d'entendre'l?». Jesús coneixia interiorment que els seus seguidors murmuraven d'això, i els digué: «Per això us he dit abans que ningú no pot venir a mi si el Pare no li concedeix aquest do». Després d'aquell moment, molts dels qui l'havien seguit fins aleshores l'abandonaren i ja no anaven més amb ell. Jesús preguntà als dotze: «Vosaltres també em voleu deixar?». Simó Pere li respongué: «Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna».

COMENTARI

Avui d'aquest bonic evangeli només em quedaria amb dues frases, que podríem anar repetint com una pregària que neix del cor. La primera: «Vosaltres també em voleu deixar?». Sí. Atureu-vos un moment per escoltar el crit que fa Jesús, Déu mateix, davant del seu poble, davant de cada un de nosaltres. «També em voleu deixar?». Us hi heu parat a pensar mai, com es deuria sentir Jesús enmig d'un poble que l'abandonava? ¿Què deu sentir avui Jesús enmig del nostre poble que sense fressa ni ostentació, però en gran nombre, també l'està abandonant? I tu? I la segona frase, la preciosa resposta de Pere, una vegada més: «Senyor, a qui aniríem?». No ho hem experimentat aquests dies de confinament? Quan semblava que tot s'enfonsava, on ha estat el nostre port segur? No ha estat en Déu? Senyor, a qui aniríem? Tant de bo aquesta frase, algun dia, torni a ressonar amb força en el cor dels nostres pobles.